

Una classe molt didàctica i profitosa

Un relat de: [rnbonet](#)

Mai oblidaré aquella escola a la cambra - a les golfes- d'una casa de poble. Clandestina, però permesa. Ni el mestre, represaliat de la guerra civil, que feia aquelles classes -'particulars', se'n deia-, fora horari, per subsistir. Érem ja grans -batxillers en potència- , amb les aixelles i el sexe peluts.

-Cent vegades us he dit, i de mil maneres que, al capdavant, allò que fa un bon relat és la capacitat que té l'autor per embolicar-nos-hi... Mireu per la finestra. Veieu aquella roba estesa al sol, al desllunat de la casa veïna? Variació n'hi ha, no? Fixeu-vos, però, en dues peces concretes: el vestit de dol, negre, antic... i aquell subjectador del costat, blau intens amb floretes rosa... Podríeu bastir una història a partir d'aquests dos elements tan contradictoris?

Un silenci perllongat, fendit per la veu d'Adrià que, amb aire bel·licós, alçà el braç alt, ben alt:

-Clar, mestre! Una iaia que recorda els seus temps juvenívols i...

-Què hòsties!-crià Amèlia-. La iaia, que ha quedat vídua i ara està al pis de la seua filla més jove!

-De què vas?-exclamà Toniet, sempre lúgubre-. La néta, que ha portat al tiny la roba de la iaia, morta fa uns dies. I que...

-Atenció! Centre una mica els personatges -reclama Xavier B., el mestre-. Fa una setmana van posar-s'hi, a viure. Les he vistes aquest matí, al mercat. Hi ha una iaia, com bé heu dit. Aspecte cansat, clàssica en excés, monyo de pirri... Qualque cosa teatral, en aparença i gestos. La xica sembla molt jove; menuda, desimbolta; rosseta, cara pigosa, ulls espurnejants...

-Jo, jo!- reclama Ramon, espavilat-. Dues "amigues íntimes"! O siga, tortill... ejem, això! Que s'entenen! Entès?

-Doncs jo propose la idea de la iaia marxosa que ha engegat a dida el seu home, carpetovetònic de cap a peus, i que vol ara i sempre ser lliure, sense cap esparadrap a la boca -fa la Roser, defensora de la igualtat de sexes.

-O la iaia que estava fins el ovaris del seu tacany marit i la 'obitat' -riures- amb molta cura... I ara, amb la pensió rebuda...-va estar la intervenció de Clàudia.

-Atenció, xicones i xicons! Veieu? De cop i volta, no són una sola, sinó una dotzena d'històries que us cavalquen pel cervell. Totes les intervencions són excel·lents, en principi. Caldrà trobar ara per cadascuna el punt adequat, el vocabulari precís, el 'tempo' oportú, la llargària escaient, el toc personal que la farà... Ho diuen els manuals i s'ha repetit fins la sacietat. Al cap i a la fi, la realitat sempre supera la ficció. I ara, puc dir-vos la realitat. La iaia no és tal "iaia". És un capo de la màfia siciliana, disfressat. I la néta, no és tal néta. És l'amant de torn (menor d'edat, per més senyals) del "capo-iaia". I el pis d'enfront és el seu amagatall.

Mai oblidaré aquella classe. No mai. I em penediria si vosaltres l'oblidéssiu.

Així vaig començar a dependre a escriure.